



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **Administrace insolvenčí CITY TOWER, v.o.s**, IČO 294 148 73
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti České republiky**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. MSP-32/2017-ORA-ROZ/3

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13. 7. 2017, č.j. MSP-32/2017-ORA-ROZ/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č.j. MSP-4/2017-OINS-SRIS/7 (dále jen „rozhodnutí o spáchání správního deliktu“) kterým bylo rozhodnuto, že žalobce spáchal správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2017 (dále jen „ZIS“), tím, že do 1. 8. 2016 nepředložil žalovanému doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle ust. § 14 odst. 3 téhož zákona.
2. Žalobce uvedl, že insolvenční rejstřík je veřejně přístupný seznam, který spravuje a provozuje žalovaný. Přístup do tohoto informačního systému vede přímo z oficiálních webových stránek ministerstva spravedlnosti. Jestliže je určitá informace zveřejněna v insolvenčním rejstříku, je

to stejné, jako by byla zveřejněna na webových stránkách ministerstva spravedlnosti. Žalobce uvádí, že doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu ministerstvu spravedlnosti předložil prostřednictvím insolvenčního rejstříku. Žalobce tak učinil více než pět tisíckrát, když předmětný doklad byl založen do insolvenčního rejstříku vždy poté, co byl ustanoven do funkce insolvenčního správce. Žalobce se domnívá, že splnil svou informační povinnost, když certifikát prokazující pojištění odpovědnosti za škodu průběžně předkládal a předkládá v probíhajících insolvenčních řízeních, a tento je zveřejňován v insolvenčním rejstříku.

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí a rozhodnutí o uložení povinnosti za přepjatý formalismus, kdy žalovaný udělil žalobci pokutu za to, že zaměstnanci žalovaného odmítají akceptovat údaje nacházející se v informačním systému jejich zaměstnavatele a nedostali příslušný doklad přímo. Orgán veřejné moci musí co nejvíce respektovat autonomní sféru jednotlivce a zasahovat do ní pouze v míře nezbytně nutné. Obecně je dle žalobce orgán veřejné moci povinen získat doklady a informace potřebné pro svou činnost nejprve z jemu přístupných informačních zdrojů a teprve tehdy, pokud se mu touto cestou informace získat nepodaří, může se obrátit na jednotlivce a potřebné informace a doklady si od něho vyžádat. Kontrole plnění podmínky trvání pojištění nebrání skutečnost, že příslušný doklad není doručen správnímu orgánu přímo, jelikož správnímu orgánu nic nebrání ověřit si splnění podmínky v insolvenčním rejstříku. Teprve v případě neúspěchu má správní orgán požadovat prokázání splnění podmínky po žalobci. Žalobce odkazuje, že tímto způsobem jiné správní orgány fungují, např. živnostenský úřad si sám zajistí výpis z rejstříku trestů.
4. Objektem deliktu je v tomto případě dle žalobce řádný výkon funkce insolvenčního správce. Pokud tento objekt, resp. tato chráněná hodnota zůstává nedotčena (nedochází k žádné újmě na právech účastníků insolvenčního řízení), není namístě přistoupit ke správnímu trestání.
5. Jako poslední námitku žalobce uvádí, že žalovaný doklad o pojištění měl a má, jelikož žalobce je od 14.5.2013 pojištěn na základě jedné a téže pojistné smlouvy, která je uzavřena na dobu neurčitou. Žalovaný certifikátem o pojistné smlouvě disponoval a žalobce žádný jiný doklad o pojištění odpovědnosti nemá. Žalobce situaci připodobňuje k předkládání průkazu zdravotní pojišťovny v lékařských zařízeních, kdy stejný průkaz osvědčuje pojištění pacienta u určité zdravotní pojišťovny, pojišťovna k danému průkazu již nevydává žádné dodatky či certifikáty. Dále žalobce nesmyslnost požadavku na neustálé osvědčování neměnné situace připodobňuje situaci, kdy dlužník plní splátkový kalendář nemusí v pravidelných intervalech osvědčovat, že stále pracuje na základě téže pracovní smlouvy u téhož zaměstnavatele, že bydlí na stejném místě, že má stále totéž tel. číslo apod. Dle názoru žalobce má insolvenční správce povinnost informovat žalovaného jen tehdy, jestliže dochází ke změně již doloženého.
6. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že prostřednictvím insolvenčního rejstříku lze doručovat i subjektům, které nejsou účastníky či procesními subjekty daného insolvenčního řízení, a to při plnění povinností s daným insolvenčním řízením nikterak nesouvisejících. Žalobce nemohl splnit informační povinnost podle § 14 odst. 3 ZIS opakovaným zasíláním dokladu prokazujícího pojištění insolvenčnímu soudu. V § 14 odst. 3 ZIS je stanovena povinnost doložit doklad výhradně žalovanému, předložením dokladu jiným orgánům nemůže dojít ke splnění informační povinnosti, a to ani v okamžiku, kdy jsou tyto doklady jiným orgánem následně zveřejněny. Smyslem této informační povinnosti je efektivní a systematická kontrola plnění podmínky trvání pojištění ze strany žalovaného, zatímco případná kontrola insolvenčním soudem je vždy nahodilá v rámci jednotlivého řízení. Insolvenční soud ani bez dalšího nezjišťuje, zda bylo pojištění uzavřeno a insolvenční správce nemá bez dalšího povinnost předkládat insolvenčnímu soudu doklad o pojištění. Po dohledovém orgánu není

možné požadovat, aby nahodilou okolnost zveřejnění či nezveřejnění dokladu o pojištění prověřoval v insolvenčním rejstříku v rámci velkého počtu řízení. Insolvenční rejstřík je sice veřejný, ale účelem uveřejňování dokumentů v něm není plnění povinností vůči dohledovému orgánu. Ad absurdum by měl žalobce za splněnou i jakoukoliv jinou informační povinnost vůči státnímu orgánu pouze tím, že by odkázal na informace obsažené a veřejně přístupné v systému. Nadto doručování se řídí zákonem č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“), konkrétně je úprava uvedena v § 37 odst. 4 spr.ř. a dále je možné doručovat také datovou schránkou, ale v žádném zákoně není upravena možnost doručování dohledovému orgánu prostřednictvím insolvenčního rejstříku.

7. Žalovaný uvádí, že jeho postup nebyl čistě formalistický, protože jím byl sledován smysl a účel ustanovení ukládajícího informační povinnost. Účelem § 14 odst. 3 ZIS je, aby žalovaný měl jasný, věrný a skutečný přehled o průběžném plnění podmínky trvání pojištění. Nenaplněním informační povinnosti žalobcem byl porušen zájem společnosti na řádném výkonu dohledových pravomocí žalovaného a také zájem na zajištěné plošné existenci pojištění každého insolvenčního správce. Účel zákonného požadavku na existenci pojištění insolvenčních správců dle § 6 odst. 1 písm. f) ZIS a § 8 odst. 1 písm. c) ZIS a účel periodické informační povinnosti ohledně trvání existence takového pojištění dle § 14 odst. 3 ZIS je nutné odlišovat. Nesplní-li insolvenční správce informační povinnost, musí žalovaný z úřední povinnosti zahájit vyhledávací činnost stran zjišťování, zda nedošlo ke splnění podmínek k zahájení řízení o zrušení povolení insolvenčnímu správci. Tato vyhledávací činnost je značně náročná a u většího počtu insolvenčních správců realizovatelná jen s nepřiměřenými obtížemi. Žalovaný je schopen plošně kontrolovat existenci pojištění u všech insolvenčních správců jen skrze plnění informační povinnosti. Účelem § 14 odst. 3 ZIS je, aby žalovaný měl jasný, věrný a skutečný přehled o průběžném plnění podmínky dle § 6 odst. 1 písm. f) ZIS, přičemž sankční mechanismus § 36b odst. 2 písm. c) ZIS slouží k ochraně bezprostředního uplatnění dohledových pravomocí žalovaného. Správním řízením vedeným s žalobcem byl sledován účel předmětného ustanovení ukládající informační povinnost. K námitce, že jiné správní orgány (např. živnostenský úřad) si samy obstarávají výpis z rejstříku trestů, žalovaný uvádí, že živnostenský zákon na rozdíl od ZIS neukládá povinnost předložit výpis z rejstříku trestů žadateli, ale výslovně uvádí, že si živnostenský úřad tento výpis může obstarat sám. Pokud by žalovaný postupoval analogicky podle žalobcem uváděného příkladu, musel by se s žádostí o doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu obracet na příslušnou pojišťovnu. Pojistitelé mají ale povinnost mlčenlivosti a žalovanému informace v minulosti neposkytli.
8. Žalovaný je toho názoru, že insolvenční správce je povinen žalovanému v souladu s § 14 odst. 3 ZIS předkládat jednou ročně doklad o trvání smlouvy o pojištění, nikoliv pouze informovat o případných změnách. Toto ustanovení žalovaný vykládá v souvislosti s § 8 odst. 1 písm. c) ZIS a § 6 odst. 1 písm. f) ZIS. Z kontextu periodicity informační povinnosti a skutečnosti, že dle § 6 odst. 1 písm. f) ZIS a § 8 odst. 1 písm. c) ZIS jsou insolvenční správci povinni mít pojištění odpovědnosti za škodu po celou dobu trvání funkce insolvenčního správce, dle žalovaného vyplývá, že § 14 odst. 3 ZIS musí být vykládán tím způsobem, že insolvenční správce je povinen žalovanému předkládat jednou ročně doklad o trvání smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Žalovaný odkazuje na důvodovou zprávu k předmětné novele ZIS, kde se uvádí: „Insolvenční správce bude mít dále povinnost sdělit ministerstvu všechny informace o změnách údajů zapsaných v seznamu insolvenčních správců a každoročně předkládat doklad o existenci smlouvy o pojištění.“
9. K řádnému splnění informační povinnosti dle § 14 odst. 3 ZIS za období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 je nutné, aby insolvenční správce doložil doklad o pojištění právě v tomto období, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo. Skutečnost, že pojistná smlouva ze dne 14. 5. 2013,

kteřá byla zaslána spolu s návrhem na vydání povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce, je uzavřena na dobu neurčitou, automaticky neznamená, že pojistná smlouva je platná i nadále. Také z tohoto důvodu je požadavek periodického každoročního prokazování trvání pojistné smlouvy logický a v souladu se smyslem a účelem předmětného ustanovení.

10. Žalobce v duplice ze dne 20.10.2017 uvedl, že doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění předložil více než pět tisíckrát a tento doklad je přístupný z oficiálních stránek žalovaného. Žalobce tak doklad nepředkládá nahodile, ale zcela pravidelně.
11. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný jako věcně příslušný správní orgán vydal dne 26.8.2016 rozhodnutí č.j. MSP-65/2016-OINS-SRIS/6, ve kterém konstatoval, že žalobce spáchal správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) ZIS tím, že do 31.7.2015 nepředložil doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3 ZIS, a to za příslušné období od 1.8.2014 do 31.7.2015. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a byla mu uložena povinnost nahradit žalovanému náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Dne 17.2.2017 žalovaný vyhotovil úřední záznam, ve kterém bylo uvedeno zjištění, že žalobce v ročním období od 1.8.2015 do 1.8.2016 nepředložil doklad potvrzující trvání profesního pojištění. Žalovaný jako správní orgán vydal dne 17.2.2017 pod č.j. MSP-4/2017-OINS-SRIS/3 příkaz, ve kterém uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS a byla mu udělena pokuta ve výši 12.000,-Kč. Žalobce podal dne 22.2.2017 odpor proti tomuto příkazu v celém jeho rozsahu.
12. Žalovaný jako věcně příslušný správní orgán vydal dne 2.6.2017 rozhodnutí o spáchání správního deliktu č.j. MSP-4/2017-OINS-SRIS/7 ve kterém konstatoval, že žalobce spáchal správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) ZIS tím, že v období od 1.8.2015 do 1.8.2016 nepředložil doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3 ZIS. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 12.000,-Kč a byla mu uložena povinnost nahradit žalovanému náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. V rozhodnutí o spáchání správního deliktu správní orgán konstatoval, že v období od 1.8.2015 do 1.8.2016 nebyl předložen doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění za škodu, kdy tento žalobce předložil až 6.9.2016 s prodlením 36 dnů. Existence pojištění v řízení o spáchání správního deliktu dle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS je v zásadě bez významu a nemůže nijak snížit společenskou nebezpečnost jeho opomenutí, případně mít vliv na závěr o spáchání správního deliktu. Právní úprava jasně hovoří o předložení dokladu ministerstvu jednou ročně, nepostačí tedy doručení insolvenčnímu soudu. Pojistná smlouva ze dne 14.5.2013, kterou má žalovaný k dispozici, nepostačuje k naplnění informační povinnosti žalobce a z této smlouvy ani nevyplyvá, zda pojištění trvá i nadále. Stěžejním účelem § 14 odst. 3 ZIS je, aby ministerstvo mělo jasný, věrný a skutečný přehled o průběžném plnění podmínky podle § 69 odst. 1 písm. f) ZIS. Insolvenční správce nemá povinnost doklad o pojištění předkládat bez dalšího insolvenčnímu soudu a nelze po žalovaném požadovat, aby tuto nahodilou okolnost bez dalšího prověřoval v insolvenčním rejstříku. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem společnosti na řádném, zákonem předvídatelném výkonu dohledových pravomocí ministerstva. Při udělení sankce správní orgán vzal v potaz okolnost, že žalobce se správního deliktu dopustil opakovaně a v době spáchání správního deliktu musel být seznámen, že nesplnění informační povinnosti do 1.8.2015 je protiprávní. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán skutečnost, že doklad potvrzující splnění podmínky předložil žalobce s prodlením 36 dnů. Kromě funkce ochranné a restorativní bude v tomto případě sankce plnit zejména funkci výchovnou a preventivní a tuto za daných okolností nejlépe naplní sankce peněžitá. S ohledem na okolnosti daného případu správní orgán uložil pokutu ve výši 12.000,-Kč, tj. nižší než pětina horní zákonné hranice. Proti rozhodnutí o spáchání správního deliktu podal žalobce rozklad. V tomto rozkladu žalobce uvedl stejné námitky jako ve zde dotčené žalobě.

13. O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13.7.2017, kterým zamítl podaný rozklad a potvrdil rozhodnutí o spáchání správního deliktu. Žalovaný v odůvodnění zdůraznil, že je rozdíl mezi účelem zákonného požadavku na existenci pojištění insolvenčních správců dle § 6 odst. 1 písm. f) ZIS a § 8 odst. 1 písm. c) ZIS a účelem zákonné úpravy periodické informační povinnosti ohledně trvání existence takového pojištění podle § 14 odst. 3 ZIS. Účelem periodické informační povinnosti je zajistit efektivní a plošný dohled orgánu I. stupně nad plněním požadavku trvání pojištění. V případě, že insolvenční správce doklad prokazující existenci pojištění nepředloží, vzbuzuje tím důvodné pochyby nad řádným výkonem činnosti insolvenčního správce, neboť je nezbytné, aby insolvenční správce splňoval podmínky dané ZIS, tedy i podmínku trvání pojištění. Žalovaný je schopen v rámci své dohledové činnosti zajistit plošnou kontrolu existence pojištění u všech insolvenčních správců jen skrz plnění informační povinnosti. Nesplněním informační povinnosti dochází k znesnadnění bezprostředního uplatnění dohledových pravomocí žalovaného, čímž je porušen zákonem chráněný zájem. Samotná existence smlouvy o pojištění nemůže mít vliv na spáchání správního deliktu dle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS. Existence pojistné smlouvy uzavřené na dobu neurčitou automaticky neznamená, že pojistná smlouva je platná i nadále. Z těchto důvodů není informační povinnost omezená na případy, kdy dojde ke změně, ale platí bez výjimky. Je čistě na žalobci, jakým dokladem bude existenci smlouvy o pojištění prokazovat. Insolvenční správce není povinen předkládat insolvenčnímu soudu doklad o pojištění a soud nemusí jeho předložení vyžadovat. Proto nelze po žalovaném požadovat, aby tuto nahodilou okolnost prověřoval v insolvenčním rejstříku. Předložením dokladů insolvenčnímu soudu nemohl žalobce splnit informační povinnosti dle § 14 odst. 3 ZIS. Účelem veřejnosti insolvenčního rejstříku není plnění povinností vůči dohledovému orgánu. Postup žalovaného není ani přepjatým formalismem, kdy sleduje účel předmětného ustanovení ukládajícího informační povinnost, tj. chráněný zájem řádného a zákonem předvídaného výkonu dohledových pravomocí žalovaného. Žalovaný nemá povinnost ani reálně nemůže vůči všem insolvenčním správcům zjišťovat, zda daný insolvenční správce aktuálně doklad o pojištění předložil v rámci jednotlivých insolvenčních řízení.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, neboť jejich rozsahem je vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
15. Žalobce namítal, že splnil informační povinnost předložením certifikátu prokazujícího pojištění insolvenčnímu soudu v rámci jednotlivých insolvenčních řízeních, ve kterých vystupuje jako insolvenční správce. V tomto bodě se soud ztotožňuje s názorem žalovaného. Insolvenční rejstřík je veřejným seznamem, který obsahuje údaje specifikované zákonem č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“). Insolvenční rejstřík je mimo jiné spjatý také s doručováním, ale pouze v souvislosti s § 71 a násl. insolvenčního zákona, kdy se soudní rozhodnutí, předvolání, vyrozumění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníka insolvenčního řízení doručuje zveřejněním písemnosti. Insolvenční rejstřík neslouží jako platforma pro insolvenčního správce, skrze kterou může doručovat písemnosti subjektům, které nejsou účastníky konkrétního insolvenčního řízení. ZIS v § 14 odst. 3 jednoznačně uvádí, že insolvenční správce předloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění. Zákonné ustanovení zakotvuje informační povinnost insolvenčního správce vůči ministerstvu spravedlnosti jakožto orgánu dohledu. Účelem

stanovené informační povinnosti je vytvořit podmínky pro efektivní výkon dohledových pravomocí ministerstva. Žalovaný správně konstatoval, že i vzhledem ke skutečnosti, že insolvenční správce není povinen předkládat insolvenčnímu soudu doklad o existenci pojištění a insolvenční soud nemusí tento po insolvenčním správci vyžadovat, není možné po ministerstvu požadovat, aby u všech insolvenčních správců zjišťoval, zda náhodou v některém insolvenčním řízení nedoložil doklad prokazující trvání pojištění. Argument žalobce, že on tento doklad předkládá insolvenčnímu soudu pravidelně není relevantní, když obecně není pro insolvenční správce tato povinnost stanovena a žalovaný nemůže vědět, který z insolvenčních správců se rozhodl doklad dobrovolně do insolvenčního rejstříku založit. Lze tedy uzavřít, že ač je insolvenční rejstřík veřejně přístupným seznamem spravovaným žalovaným nelze v žádném případě přes tento veřejný rejstřík doručovat jakékoliv písemnosti jiným osobám, než jaké předpokládá insolvenční zákon. Ad absurdum bychom tak mohli dojít k závěru, že účastníci insolvenčního řízení mohou doručovat prostřednictvím insolvenčního rejstříku jakémukoliv správnímu orgánu. Nadto soud považuje za vhodné uvést, že žalobce sice odkazuje na konkrétní řízení, ve kterých předložil certifikát prokazující pojištění, ale všechny doložené certifikáty v daných řízeních jsou ze dne 15.1.2014. Žalobce se dopustil správního deliktu tím, že nepředložil žalovanému doklad za období od 1.8.2015 do 1.8.2016. To znamená, že ani doklad dohledatelný v insolvenčním rejstříku, na který žalobce odkazuje, neprokazuje splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění za příslušné období.

16. Námitka, že neakceptování doručení prostřednictvím insolvenčního rejstříku je přepjatým formalismem, není důvodná. Postup žalovaného není ukázkou toho, že při své činnosti odmítá využívat informačních systémů určených veřejnosti, popř. že by odmítl akceptovat údaje nacházející se v informačním systému pouze proto, že nebyly doručeny přímo jemu, jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného je v souladu se zákonem, kdy zákon jasně definuje informační povinnost žalobce, který musí požadovaný doklad předložit ministerstvu spravedlnosti. Není možné povinnost „předložit ministerstvu“ vykládat tak široce, že by bylo možné předložit dokument prostřednictvím insolvenčního rejstříku, který má, jak bylo již uvedeno výše, úplně jiný účel. Nejenom, že není v zákoně zakotvena možnost doručování ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím insolvenčního rejstříku, ale není ani stanovena povinnost, aby doklad o pojištění byl vůbec v insolvenčním rejstříku obsažen. V případě, že bychom přistoupili na tvrzení žalobce, znamenalo by to, že ministerstvo musí procházet stovky insolvenčních řízení a zkoumat, zda náhodou nebyl v rámci konkrétního řízení předložen dokument, který ale předložen být vůbec nemusí. Nadto by žalovaný musel dohledávat potvrzení, které by časově odpovídalo dotčenému období, ve kterém potřebuje prokázat existenci pojištění. Extenzivní výklad informační povinnosti žalobce není přípustný a nemá oporu v zákoně. Také po praktické stránce je předložení dokumentu prostřednictvím insolvenčního rejstříku nemožné a ve svém důsledku by měl tento výklad negativní dopad na dohledové pravomoci ministerstva spravedlnosti. Ani sám žalobce neodkázal v žalobě na insolvenční řízení, ve kterých by bylo v rejstříku založeno potvrzení, které by odpovídalo dotčenému časovému období.
17. Obecné tvrzení žalobce, že orgán veřejné moci je povinen získat všechny doklady a informace potřebné pro svou činnost nejprve z jemu přístupných informačních zdrojů, není ničím podložené a není správné. Správní orgán je v souladu s § 6 odst. 2 spr. ř. povinen postupovat v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, musí šetřit práva a oprávněné zájmy osob a výkon pravomoci může uskutečňovat pouze v nezbytném rozsahu, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Správní orgán musí dotčeným osobám poskytovat součinnost při opatrování důkazů, kdy např. lze-li potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Nelze ale přistoupit na tvrzení žalobce, které vytváří pro všechny správní orgány obecně jakousi vyšetřovací zásadu.

Naopak soud zdůrazňuje, že v § 14 odst. 3 ZIS jasně stanovuje informační povinnost insolvenčnímu správci. Z dotčeného ustanovení zcela jednoznačně vyplývá povinnost předložit jednou ročně ministerstvu doklad prokazující trvání pojištění odpovědnosti za škodu. Nesplnění informační povinnosti zakládá skutkovou podstatu správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS. Není možné informační povinnost obcházet tvrzením, že si ministerstvo mělo doklady, které měl povinnost předložit žalobce, zajistit samo. Insolvenční rejstřík neplní funkci úřední evidence a žalobce ani nepožádal žalovaného, aby si dokument z insolvenčního rejstříku opatřil.

18. Žalobce své tvrzení opírá o příklad, kdy k ohlášení živnosti či k žádosti o koncesi je potřeba splnit podmínku bezúhonnosti, ale není nutné, aby si žadatel obstarával výpis z rejstříku trestů, protože správní orgán si dokument zajistí sám bez poplatku. Názor soudu se v tomto shoduje s názorem uvedeným ve vyjádření žalovaného, kdy je nutné si uvědomit, že samotný zákon č. 455/1991 Sb. o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, výslovně v § 6 odst. 3 uvádí, že si výpis může úřad obstarat sám. Živnostenský úřad si vyžádá výpisu z evidence rejstříku trestů, kdy tento rejstřík je zřízen právě za účelem evidence těchto informací. Ve zde dotčeném případě je situace odlišná, kdy zaprvé možnost žalovaného vyžádat si potvrzení o existenci pojištění není zakotvena přímo v zákoně, ale zejména účel insolvenčního rejstříku je jiný a v insolvenčním rejstříku tento dokument ani nemusí být a pravděpodobně ve většině případů ani nebude obsažen, jak soud již uvedl výše. Žalovaný ve vyjádření správně podotkl, že v případě pokusu o analogický postup by ministerstvo muselo vyžádat informaci od konkrétní pojišťovny, která insolvenčnímu správci pojištění poskytuje, a která je jediná kompetentní k tomu potvrzení vydat. K takovému postupu ale nemá žalovaný v zákoně žádné zmocnění a pojišťovna nemá povinnost takové informace žalovanému poskytovat.
19. Žalobce namítá, že objektem správního deliktu nemůže být dohled sám o sobě, ale objektem je v daném případě řádný výkon funkce insolvenčního správce. Podle žalobce nebyl tento objekt dotčen, nedošlo k žádné újmě účastníků insolvenčního řízení a není namístě přistoupit ke správnímu trestání. Soud konstatuje, že objektem přestupku, resp. správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. c) ZIS je zájem celé společnosti na zajištění aktuálních informací dohledového orgánu, kdy tyto informace mohou mít mimo jiné význam i na případné další trvání povolení insolvenčního správce. Obecně lze dovodit, že objektem přestupků podle § 36b odst. 1 ZIS je zajistit řádné a aktuální informace dohledovému orgánu, zájem na řádném výkonu pravomocí dohledového orgánu a potažmo i zájem na řádném plnění povinností insolvenčního správce a plnění podmínek pro výkon funkce insolvenčního správce. V dané situaci je tak více než na místě přistoupit ke správnímu trestání, když žalobce porušil jednoznačně stanovenou povinnost předložit doklad dohledovému orgánu a zákon toto opomenutí či nekonání definuje jako samostatnou skutkovou podstatu správního deliktu. Žalobce sice neporušil podmínku výkonu činnosti tím, že by neměl uzavřenou smlouvu o pojištění, a účastníci insolvenčního řízení nebyli poškozeni, ale porušil zákonem stanovenou informační povinnost, jejímž porušením je naplněna skutková podstata správního deliktu.
20. Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce uvedl, že žalovaný měl k dispozici doklad o pojištění za rozhodné období, jelikož žalobce je od 14.5.2013 pojištěn na základě jedné a téže pojistné smlouvy, která je uzavřena na dobu neurčitou, a žalovaný certifikát k této pojistné smlouvě má k dispozici. Je nutné odlišovat situaci, kdy insolvenční správce není pojištěný vůbec a tento doklad nemá a nedoloží, a situaci, kdy pojištěný je, ale nesplní svou každoroční informační povinnost spočívající v předložení dokladu prokazujícího splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění. Žalobci nebyla uložena pokuta kvůli absenci požadavku pojištění, což ani žalovaný netvrdí, a proto ani nepopírá, že disponuje certifikátem o pojistné smlouvě. K uložení pokuty došlo proto, že žalobce nesplnil svou informační

povinnost za období 1.8.2015 do 1.8.2016. Žalobce tedy měl povinnost předložit certifikát, nebo jiný doklad prokazující trvání pojištění, vyhotovený v rámci rozhodného období, aby bylo zřejmé, že pojištění trvalo po celou rozhodnou dobu. Certifikát, na který odkazuje žalobce a který má žalovaný k dispozici, sice prokazuje uzavření smlouvy o pojištění na dobu neurčitou, ale není jím prokázáno, že pojištění existovalo i v rozhodné době, že nebylo žádným způsobem ukončeno.

21. Žalobcem uváděné příklady, kdy tvrdí, že v lékařských zařízeních se předkládá stále stejný zdravotní průkaz a dlužník plnící splátkový kalendář také nemusí stále znovu osvědčovat, že nadále pracuje na základě téže smlouvy o téhož zaměstnavatele, jsou zcela irelevantní. V první řadě soud opětovně zdůrazňuje, že periodická informační povinnost insolvenčního správce předkládat každoročně doklad o pojištění je stanovena výslovně v zákoně, není tedy na místě zvažovat důvody, zda je tato povinnost přiměřená či ne, jelikož tyto aspekty již zvažil zákonodárce při tvorbě zákona. Uvedené příklady předkládání dokladu pojištění či dokladu o zaměstnání mají naprosto jiný účel, než zde dotčená informační povinnost. Soud nepovažuje za důvodné podrobně se zabývat vlastnostmi dokladů a právní povahou vztahů v rámci uváděných příkladů, jelikož tyto není v žádném případě možné aplikovat na tuto konkrétní situaci.
22. Soud tedy shrnuje, že zákon jednoznačně stanovuje insolvenčnímu správci povinnost předložit ministerstvu každý rok doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, kdy tento doklad je povinen předložit výhradně ministerstvu. Není možné splnit tuto zákonnou informační povinnost doložením dokladu insolvenčnímu soudu a jeho následným zveřejněním v insolvenčním rejstříku. Postup žalovaného nebyl přepjatým formalismem, žalovaný postupoval v souladu se zákonem a účelem dotčených ustanovení, kdy je zřejmé, že žalobce svou zákonem stanovenou povinnost nesplnil a tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Z ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích zcela jednoznačně vyplývá, že insolvenční správce je povinen předložit doklad, který prokazuje splnění podmínky, kterou je uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Nejde o otázku uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu či trvání pojištění, nýbrž o splnění informační povinnosti předložit jednou ročně doklad, který prokazuje, že insolvenční správce má uzavřenu smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu. Zákon definuje informační povinnosti jako povinnost předkládat takový doklad jednou ročně, žalovaný správní orgán, stejně tak jako insolvenční správce, musí zákonem stanovenou povinnost respektovat. Žalovaný zde nemá žádný prostor pro výklad. Jestliže je stanovena povinnost insolvenčního správce předkládat ministerstvu doklad jednou ročně, na druhé straně pak stojí právo, ale i povinnost ministerstva takový doklad požadovat.
23. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu